

Inside me

Voorganger: Ds. Jurjen Zeilstra

Lezingen:

1e schriftlezing: Jesaja 49: 14-20; 1

2e schriftlezing: Petrus 3: 18-22

3e schriftlezing: Marcus 9: 2-10

Inleiding

Terwijl zijn uiterlijk werd veranderd, was zijn innerlijk voortdurend op God gericht. Zo mogen wij ons Jezus voorstellen als de Christus, een mens uit één, Godegegeven, stuk. Op deze tweede zondag in de Veertigdagen concentreren wij ons aan de hand van een beeld van Deodaat Visser op de transfiguratie, de verandering die Jezus onderging tijdens zijn verheerlijking op de berg.

Thema: Inside me

Gemeente van Christus,

je hebt een binnenkant en een buitenkant. Een mens is in wezen een keramische, een holle vorm.¹ Het grote geheim van je leven zit van binnen. U begrijpt we hebben het niet over onze organen van vlees en bloed. Ik bedoel het niet letterlijk. Dit gaat over de kern van je bestaan, je diepste persoonlijkheid, de mens die anderen alleen maar soms kunnen zien. Het gaat om de ruimte die met Gods Geest gevuld kan worden. De vorm van de bijbel is lang geleden tot stand gekomen, maar de betekenis is van hier en nu. In één woord gaat het om levensruimte. Zoals het ongeboren kind bestemd is zich veilig te ontwikkelen in de buik van de moeder, zo zijn wij in Gods licht bestemd tot ontplooiing te komen, met al onze gaven.

In de eerste Petrusbrief wordt de doop een vraag aan God genoemd. Het is een vraag 'om een zuiver geweten'.² Wij stellen ons open. Wij verlangen ernaar om, figuurlijk gesproken, van binnen, in ons geweten, te worden gevoed met inspiratie van Gods Geest van vrede en liefde. Wij beseffen dat we fouten maken. Maar we laten ons daardoor niet ontmoedigen. Vol vertrouwen gaan we aan de slag. Onze teleurstellingen, fouten en kwetsbare momenten zijn vervolgens niet bestemd om ons onderuit te halen, maar zullen uitmonden in een groeiproces. Wij zullen groeien tegen de verdrukking in. Dat zal blijken in onze daden, dus, zagezegd, aan de buitenkant.

Als Jezus op de berg staat, dan gaat het om zijn identiteit als Zoon van God. Die eigenheid is wonderlijk, want de wereld is vol van gevaren en van respect voor het geheim van mensenleven is zo vaak geen sprake. Wij weten niet wat er daar op die berg, ooit, precies is gebeurd. Wij hebben te maken met de

kracht die uitgaat van de boodschap, dat een mens kan staan en opengaan in het licht van God. In de traditie is dit het verhaal van de *transfiguratie*. Jezus verandert van gedaante. Wat je je daarbij moet concreet voorstellen, ik weet het niet. Ik begrijp wel dat het gaat om een soort binnenste buiten keren van een geheim. Een ogenblik was het zichtbaar, wat Jezus ten diepste dreef. En dat deed hem stralen!

Er is een heel bijzondere band tussen Jezus en God. Wie God is, gaat Jezus niet technisch uitleggen. Daartoe schieten ook hem de mensenwoorden te kort. Wie God is, gaat Jezus tonen in de weg die hij gaat. Maar hij staat op de berg tussen Mozes en Elia, dat zijn de twee grote getuigen van het Oude Testament, de wet en de profeten. Jezus is die berg zelfbewust opgegaan. Hij staat in het licht. Maar hij zal die berg ook afgaan. Trouw aan de opdracht die hij, zo gelooft Jezus, van God zelf heeft ontvangen, zal hij het gevaar niet mijden. Hij zal tussen de mensen staan, ook in Jeruzalem. Hij zal zich tenslotte gevangen laten nemen en sterven aan het kruis. Dat alles ondergaat hij in het vertrouwen dat hij zal leven voor God. Van zijn levende lichaam op aarde, maken wij allen deel uit, door de kracht van Gods Geest.

Dat is geloof. En dan doen alle vragen mee. Nooit is het gewoon nu eenmaal zo. Een goed geloof is niet het antwoord weten op alle vragen. Een goed geloof is ook niet een geloof dat precies klopt volgens de boekjes van een bepaalde kerk. Een 'goed' geloof is een aangevochten geloof... Dat is een geloofsvertrouwen bereid om zich door de ellende van de wereld te laten bevragen. Dat is ook een vertrouwen in de eeuwige bron van het goede, ondanks alle verdriet van de wereld.

Jezus, staande op de berg, straalt! Hier staat hij in Gods macht. Dit is het korte, mystieke moment, van intense inspiratie, van verbondenheid: Het raakpunt van hemel en aarde in het evangelie. Vanuit deze kracht gaat Jezus de uitdaging tegemoet: De verdachtmakingen, de misverstanden, het eigenbelang en het spel van de macht, het verraad en de dood. Hij kan en wil het allemaal niet ontlopen, vanwege het diepe begrip, de vriendschap, het geloof, de hoop en de liefde.

Het is een levenskunst om de mensen om je heen het geheim van je leven te laten zien. Je gaat stralen. In dit

verband is het essentieel dat we het kind in ons hart de kans geven om te blijven leven, ook wanneer wij ouder worden. Gave mensen praten met hun kinderziel. Natuurlijk mogen wij ons ontwikkelen. Wat is het fijn dat Julia en Oliver, dei vandaag worden gedoopt, mogen opgroeien in veiligheid, gekoesterd door hun beide ouders en zoveel mensen daar omheen. Allerlei kleine stapjes zullen zij zetten, telkens weer ietsje verder, stapjes op de weg van hun ontwikkeling. Mooi dat het beeld 'Inside me' van Deodaat Visser dat hier vandaag in de kerk in het midden staat, niet alleen een inspirerende binnenkant heeft, maar ook rust op een voet. Het is alsof het beeld ons zegt: stapjes zetten in je ontwikkeling, waarbij je groeit, betekent onderscheid leren maken tussen wat de wereld is en wie je zelf bent, betekent beseffen dat er ook dingen zijn die je niet ziet, betekent ontdekken dat je kunt genieten van iets waar je naar verlangt, ook al is het er nog niet.

Al die stapjes kun je gaan in het geloof. Maar dan is geloven in God geen massief zeker weten. Het gaat in het geloof om het leren zien van het wezenlijke. Dat doet ieder, vanzelfsprekend, weer op andere wijze. Wij leven als mensen elk in onze eigen sfeer. In het geloof verken je de onderlinge samenhang van al die sferen, als bijeengehouden in een middelpunt. Ergens is één atmosfeer die ons allen behoedt voor uiteenvallen in talloze bellen van schuim.

Julia en Oliver krijgen dus vandaag geen kant en klaar geloof mee, wanneer zij worden gedoopt. Wat ze meekrijgen is misschien het beste te vergelijken met een doosje legosteentjes. Of er een bouwtekeningetje bijzit weet ik niet eens zeker. Het enige wat ik weet is dat je er een huisje mee kunt bouwen. Maar wat voor huisje? Dat weten we niet. Dat maakt het juist zo spannend. Ik vermoed dat je er allerlei verschillende huisjes mee kunt bouwen. Of Julia en Oliver het leuk zullen vinden om met lego te spelen, dat weet vandaag nog niemand. Maar ik hoop het wel. Amen.

Gedicht: Het kind en ik (Martinus Nijhoff)

Ik zou een dag uit vissen,
ik voelde mij moedeloos.
Ik maakte tussen de lissen
met de hand een wak in het kroos.

Er steeg licht op van beneden
uit de zwarte spiegelgrond.
Ik zag een tuin onbetreden
en een kind dat daar stond.

Het stond aan zijn schrijftafel
te schrijven op een lei.
Het woord onder de griffel
herkende ik, was van mij.

Maar toen heeft het geschreven,
zonder haast en zonder schroom,
al wat ik van mijn leven
nog ooit te schrijven droom.

En telkens als ik even
knikte dat ik het wist,
liet hij het water beven
en het werd uitgewist.

Uitzending en zegen

Net als Jezus, mogen wij Gods mensen zijn. Wij zijn en blijven, met al ons falen en feilen, in Gods ogen mensen uit één stuk. Kostbare mensen met een geheim. Laten we elkaar daarin respecteren en genieten van de bijzondere momenten waarin we daarvan iets mogen ontdekken.

De genade van Jezus Christus,
de liefde van God,
de gemeenschap van de heilige Geest,
is met jullie allemaal.

Noten

¹ Cf. Sloterdijk, P., *Sferen*, vert. H. Driessen, Amsterdam 2003.

² 1 Petrus 3,21.

Figuur 1: Beeld *Inside me*